

אגדת הדומברה

קזכסטן

לפני שנים רבות חי חאן רע ואכזר כל כך שאנשים פחדו להזכיר את שמו בקול. ואם קרה שהוא עבר בדרך, היו כולם מתפזרים ומחפשים מחסה, רק כדי לא ליפול לו לעיניו. את המשרתים הקרובים היה מעניש בלי רחמים בכל הזדמנות. לא היו לו חברים כי אף אחד לא רצה להתקרב לחאן אכזר ופראי. אשתו מתה מזמן מצער ודאגה, אך נשאר לו

בן, היצור היחיד בעולם שהחאן האכזר אהב. חוסיין האמיץ, כך קראו לבנו של החאן, אהב במיוחד לרכב בהרים ולצוד חיות בר. לא פעם היה חוזר הביתה בשמחה ואחריו המשרתים היו נושאים את הציד!
החאן הזקן דאג מאוד לבנו ולא אהב שיצא רחוק להרים.
"לשם מה לך להציג את ההצלחות שלך במקומות מסוכנים" היה אומר תמיד כשפגש את בנו. אך חוסיין רק צחק. הוא סמך על כוחו ועל זריזותו.
הרבה זמן התנהל הכל בטוב. אך יום אחד

חוסיין החליט לצאת להרים בלי לקחת אתו מי

מהמשרתים. רק לסייס

הזקן הוא סיפר שרוצה

לצוד חזיר בר

שלאחרונה הופיע

בסביבה.

הסייס הזקן נבהל:

"תשמור חוסיין, שהחזיר לא יתקוף אתך."

אך הצעיר רק צחק:

"אין דבר, זקן. אל תפחד. הרי אין זו הפעם

הראשונה שאני יוצא לציד כזה!"

עלה על הסוס ודהר.

דהר חוסיין - ולא חזר.

הגיע ערב. הכוכבים הציצו אל הארץ, ריח

לענה הורגש באוויר. החאן הזקן יצא מאוהל

המשי שלו, רוגז, חמור:

"איפה חוסיין? איפה הבן שלי?"

המשרתים שתקו, הורידו את עיניהם לאדמה.

פחדו לספר לחאן הזקן לאן רכב חוסיין. הוא

יכרות את ראשיהם שנתנו לו לנסוע לבדו.

לילה ירד על הערבה. החאן לא יכול היה

להירדם מרוב דאגה. רקע ברגלו נעולה בנעל

מעור תחש, הניף מגלב משי:

"הי, משרתים!"

רצו משרתים מכל הצדדים. עומדים, לא מעזים להרים עיניים, מחכים מה רוצה מהם החאן. "תתפזרו לכל הסביבה - להרים, לערבה, לאורך הנהר. חיפשו את בני! תזכרו: מי שיביא לי הודעה שלחסיין קרה דבר מה רע, אמלא את גרונו בעופרת רותחת! רוצו!" עוד פעם שרק המגלב של החאן. המשרתים התפזרו, עלו על סוסיהם, רכבו לערבה, להרים, חיפשו את חסיין, בנו של החאן. לא מעט זמן לקח עד שמצאו את האיש הצעיר. הוא שכב עם חזה קרוע תחת עץ רחב נוף, גדול. ברור שהחזיר התנפל עליו מאחורי העץ

ותקע את הניבים החדים שלו ישר ללב. בדאגה ופחד עמדו המשרתים מעל גופתו של בן החאן. "מה יקרה עכשיו? איך לספר לחאן על האסון האיום?" כולם בכו בפחד ממה שעלול לקרות להם אם יביאו לחאן את המסר האיום. ואז הסייס הזקן אמר לחבריו: "ידיד, כולכם מכירים את הרועה עלי, שחי בצריף שליד הנחל ההררי. הרועה עלי הוא איש עני, אבל תבונתו ואומנותו מפורסמות קרוב ורחוק. הוא יודע הכל: לבנות כדים

ותנוחו כאן, ליד המדורה. אשתדל לעזור לכם בצרה זו."

המשרתים העייפים נשכבו סביב האש ונרדמו מהר. אבל עלי לא ישן. הוא הביא לוחות דקים, גידי סוסים יבשים והתחיל לעשות דבר מה בסכין.

בבוקר העירה את המשרתים נגינה עצובה ונוגה. הרועה הזקן ישב על סף הצריף והחזיק בידיו כלי נגינה שעוד מעולם לא ראו כזה. מתוחים עליו היו שני מיתרים דקים ומתחתם ניתן היה לראות פתח עגול. עלי העביר אצבעות על המיתרים והכלי זימר בידיו כמו חי.

מחמר, לקלוע פלצורים לתפיסת סוסי בר והמציא אפילו חליל רועים חדיש. בואו לעלי ונשמע ממנו איך לנהוג.

הרועה עלי ישב על סף הצריף שלו וקלע סל מענפי ערבה גמישים. הוא שמע בצער על מותו של בן החאן.

"באנו אליך, עלי, לבקש עזרה" אמר אחד, אחרי שגמרו את הסיפור הקשה "תלמד אותנו איך להינצל מהעונש האיום שמחכה לנו."

עלי הקשיב, הרהר זמן מה ואחר כך הניע את ראשו אפור.

"טוב" אמר "עדיין זמן עד הבוקר. תשכבו

אימה נפלה על כל השומעים. כל כך ברור
סיפורה הנגינה את כל מה שקרה. החאן קפץ

"עכשיו נלך לחאן" אמר הרועה הזקן. עם
המשרתים סביבו הוא ניכנס לאוהל של החאן.
"הבאת לי ידיעה על חוסיין?" שאל החאן
בחומרה.

"כן, חאן עצום" ענה עלי והתחיל לנגן על כלי
נגינה שאותו בנה בלילה.

המיתרים צלצלו, בכו. כאילו רעש נוגה של
היער נשמע תחת אוהל המשי של החאן.
שריקת הרוח התערבבה עם נהימה של חיה
פראית. המיתרים צלצלו בכוח, כאילו הם קול
של אדם הקורא לעזרה. ושוב נהימה של חיה
ושוב רעש היער..

של רבים ממשרתי החאן. ואצל תושבי הערבה
הופיע מאז כלי נגינה חדש - הדומברה.
הקזכים חיבבו אותה מאוד והתחילו לצליליה
לשיר את שיריהם הנוגים.

ממקומו:

"הבאת לי ידיעה על מותו של חוסיין! האם
ידעת שהבטחתי למלא בעופרת רותחת את
גרונו של מי שיביא ידיעה על האסון?"
"חאן" ענה הרועה הזקן בשלווה "לא סיפרתי
לך דבר. לא הוצאתי אף מילה. אם אתה כועס,
צווה להעניש את הכלי שבניתי ושאני קורא לו
דומברה."

והחאן, כמו משתגע מצער ואימה, ציווה לצקת
עופרת רותחת לתוך החור העגול של
הדומברה.

וכך עלי הזקן, ביוזמה ואומנות הציל את חייהם